

regler for erstatningsberegningen ved genoptagelse af sager må antages at medføre en merudgift på ca. 75.000 kr.

I et bilag til lovforslaget er de gældende bestemmelser og forslaget opstillet som paralleltekster.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Efter bestemmelsen i § 19, stk. 1, i erstatningsloven træffer direktoratet for ulykkesforsikringen afgørelse om tilkendelse af invaliditetserstatning så vidt muligt 1 år efter tilfældets indtræden. Når omstændighederne taler derfor, kan direktoratet udsætte afgørelsen, dog ikke ud over 3 år efter skades- eller sygdomstilfældets indtræden.

I praksis vil varigheden af den nødvendige undersøgelse af sagen vedrørende tilkendelse af invaliditetserstatning ofte nærme sig den i § 19, stk. 1, angivne årsfrist. For så vidt angår begæringer om efterladteerstatning, kan behandlingen ligeledes strække sig over en længere periode.

Der er ikke i loven hjemmel til under sagens behandling at yde forskud på invaliditets- eller efterladteerstatning, men Frihedsfonden har i en del tilfælde ydet hjælp, medens sagerne blev behandlet af direktoratet for ulykkesforsikringen.

Såvel i invalidepensionsloven som i enkepensionsloven er der hjemmel til at yde forskud på pension, såfremt kommunalbestyrelsen skønner, at der er overvejende sandsynlighed for, at pension tilstås den pågældende. Bliver den pågældende ikke kendt berettiget til pension, skal forskudsbeløbet ikke tilbagebetales, medmindre den pågældende har givet åbenbart urigtige oplysninger om sine i betragtning kommende forhold.

Da der også i erstatningsloven er behov for en bestemmelse om ydelse af forskud, foreslås det, at der gives adgang til at yde forskud på såvel invaliditetserstatning som efterladteerstatning, når direktoratet anser det for overvejende sandsynligt, at pågældende vil blive berettiget til erstatning. Tillægges der ikke den pågældende erstatning, finder man det rigtigst alene at kræve forskud tilbagebetalt, hvor pågældende har givet åbenbart urigtige oplysninger om sine forhold.

Til nr. 2.

Ifølge erstatningslovens § 23 tilkommer der de efterladte eller andre private personer, som har

bekostet afdødes begravelse (ligbrænding), en hjælp af indtil 800 kr. Hjælpen ydes dog ikke, såfremt begravelsesudgiften på anden måde er afholdt af offentlige midler. Heri medregnes ikke begravelseshjælpen efter lov om den offentlige sygeforsikring, der for tiden udgør 850 kr.

Beløbet, der ikke er pristalsreguleret, er ikke forhøjet siden lovens vedtagelse i 1945. Under hensyn til den siden 1945 stedfundne prisudvikling foreslås det at forhøje begravelseshjælpen efter erstatningsloven til 2.000 kr.

Medens den omhandlede hjælp kun ydes i det omfang, udgifterne til begravelsen inden for lovens maksimale beløb bliver dokumenteret ved fremlæggelse af bilag, udbetales begravelseshjælpen efter lov om den offentlige sygeforsikring og lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde med et fast beløb uden dokumentation for udgifternes afholdelse. En tilsvarende ordning, der indebærer en administrativ forenkling, foreslås indført i erstatningsloven, således at begravelseshjælpen ydes til alle berettigede uden dokumentation for de afholdte udgifter.

Til nr. 3.

Ved lov nr. 119 af 12. april 1957 om tillæg til og ændring i lov om erstatning til besættelsestidens ofre blev direktoratet for ulykkesforsikringen bemyndiget til, når omstændighederne taler derfor, at genoptage sager om ydelse af invaliditetserstatning i henhold til erstatningslovens afsnit I med henblik på ydelse af en yderligere invaliditetserstatning, uanset overskridelse af den i lovens § 26, stk. 4, nævnte frist, hvorefter der ikke kan ske genoptagelse, når der er forløbet 5 år efter rentens første fastsættelse.

I § 3, stk. 2, i samme lov bestemmes, at såfremt invaliditetsgraden ved sagens genoptagelse fastsættes til mindst 50 pct., vil der ved rentens fastsættelse være at bortse fra tidligere i henhold til § 28, stk. 1, 2. pkt., i erstatningsloven ydet kapitaliseret erstatning. Denne bestemmelse kommer imidlertid efter direktoratets praksis kun til anvendelse på kapitaliserede erstatninger ydet før den 1. april 1957.

Det foreslås derfor at indføje en bestemmelse i erstatningsloven for at sikre, at der også ses bort fra kapitaliserede erstatninger, når disse er ydet efter den 1. april 1957, og den nye invaliditetsgrad fastsættes til mindst 50 pct.